

BOŻE PRZYMIERZA Z NAMI

Część I: Przegląd

Plan zbawienia jest przymierzem, które Bóg zaoferował ludziom. Umowy są częścią relacji międzyludzkich, ale Boże przymierze z nami w Jezusie zostało zaplanowane od wieczności (1 P 1,18-20) i oferuje życie wieczne tym, którzy są wierni aż do śmierci (Ap 2,10).

Przymierze zawiera prawo, czy to spisane na kamieniu, czy wpisane w nasze serca (Pwt 9,11; Hbr 8,10). Taki bosko-ludzki alians wymaga od nas pilnego posłuszeństwa, okazywanego w miłości, wobec prawa i przymierza (1 J 5,3). Niektóre części tego przymierza są bardziej ogólne, takie jak przykazanie, by czcić wyłącznie Boga i miłować Go ponad wszystko (Pwt 6,5; Mt 22,36-37). Ale przymierze zawiera też bardzo szczegółowe przykazania, na przykład: (1) zakaz uczestniczenia w bałwochwalstwie (Pwt 31,20), (2) nakaz świętowania soboty (Iz 56,6) oraz (3) przepisy dotyczące odżywiania (Kpł 11; Iz 65,1-5; 66,15-18).

Ważną częścią przymierza jest uznanie, że Bóg daje nam materialne dobra, a w zamian wymaga wierności w dziesięcinie i darach. Jest to ważne nie tylko dla rozwijania więzi między Bogiem a Jego czcicielami. Wierne oddawanie dziesięciny i darów służy także wspieraniu dzieła Bożego (2 Krn 31,11-12.20-21; Ml 3,8-10). Czyniąc to, uznajemy potrzebę oddawania czci Panu tym, jak zarządzamy naszym majątkiem, stawiając Boga na pierwszym miejscu (Prz 3,9). Kiedy łamiemy ten konkretny wymóg, łamiemy całe przymierze. Takie pogwałcenie przymierza oznacza brak uznania dla Boga jako Tego, który nas obdarza. Odmawiając Bogu tego, co należy do Niego, odłączamy się od naszego Pana i Zbawiciela (Ml 3,7-8).

Wierność Boga wobec Jego przymierza jest niewzruszona (Pwt 4,31), ale my nie zawsze odpowiadamy Mu wiernością (Jr 11,10). Ten, który zapewnia nam dobra i oferuje łaskę do posłuszeństwa, czyni pewnym nasze powołanie i wybranie do królestwa Chrystusa (2 P 1,10-11; Ap 2,10).

Część II: Komentarz

Czym jest przymierze?

Przeczytaj Ellen G. White, „Prawo i przymierza”, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 269-272.

Słowo „przymierze” (hebr. *berit*) występuje około 285 razy w *Starym Testamencie*. W *Nowym Testamencie* greckie słowo tłumaczone jako „przymierze” to *diateke*. Słowo to jest użyte w związku z przymierzem między Bogiem i Jego ludem (zob. T.K. Cheyne i J. Sutherland Black, *Encyclopaedia Biblica*, s. 928-929). W nowożytnych kategoriach słowo to oznacza umowę, ale także alians, pakt czy testament.

Przymierze to niekoniecznie prawo, choć ma obowiązującą moc prawną wobec obu stron w ramach warunków umowy. Prawo może być czasem postrzegane jako przymierze, zważywszy fakt, iż przymierze jest oparte na prawie. Jednak koncepcja przymierza różni się od koncepcji prawa.

Aby umowa zaistniała, musi istnieć prawo, które jest jej podstawą. Choć prawo zostało później ogłoszone na Górze Synaj, prawo Boże istniało wcześniej, gdyż wiąże się z samym imieniem Boga (Ps 119,55), a zatem jest wieczne. Podobnie Boży plan zbawienia ludzkości przez krew Chrystusa istniał od założenia świata (1 P 1,19-20).

Ponieważ zbawienie jest z łaski, niektórzy mogą zakładać, że ludzie nie mają obowiązków w ramach przymierza. Jednak wzajemne zobowiązania są niezbędne, by dokument mógł być uważany za umowę, przymierze czy alians. Wśród obowiązków wynikających z przymierza Boga z ludźmi są uczynki wiary, stosowne do prawa wpisanego w serce (Ef 2,8-10; Jr 31,31-34).

Prawo, obietnica i przymierze

1. Prawo. Prawo to jednostronna decyzja Prawodawcy. Nie podlega ono ocenie ani potrzebie akceptacji drugiej strony. Prawo jest ogłaszane przez Prawodawcę i musi być przestrzegane. Nie uczestniczymy w procesie tworzenia prawa Bożego stanowiącego podstawę przymierza Boga z ludźmi. Nie miałyby sensu opierać przymierza na prawie, które nie ma być przestrzegane. Tak więc zarówno stare, jak i nowe przymierze zawiera prawo i wymóg posłuszeństwa (Hbr 8,8-13).

2. Obietnica. Podobnie jak dekret, obietnica jest jednostronna. Jedynie Bóg może złożyć obietnicę. Zaufanie obietnicy zależy od wiarygodności i zdolności tego, kto ją składa. Bóg dotrzymuje obietnicy, bo nigdy nie kłamie i nie zawodzi. Boża obietnica zbawienia z łaski przez wiarę dana tym, którzy przyjmują Jego przymierze, jest pewna dla odkupionych (Hbr 6,13-20; 1 J 2,25).

3. Przymierze. Przymierze wymaga co najmniej dwóch stron (dwustronne), aby mogło być zawarte. Przymierze różni się od dekretu i obietnicy tym, że nie może być zawarte jednostronnie. Tak więc ludzie decydują,

czy chcą być stroną przymierza z Bogiem, czy nie. Bóg zaprasza nas do przymierza z Nim przez wiarę w Chrystusa, abyśmy mogli mieć życie wieczne (J 3,16).

Cechy przymierza

Wszystko w przymierzu wskazuje na wiarę, która prowadzi do posłuszeństwa.

1. Wzajemność oznacza, że strony mają obowiązki i prawa w ramach umowy. Tak więc posłuszeństwo jest naszą częścią przymierza (Hbr 8,10; Ap 14,12).

2. Osiągalność oznacza, że warunki przymierza mogą zostać spełnione przez obie strony. Nie ma sensu zawieranie umowy na warunkach, który obie czy jedna strona nie są w stanie spełnić. W przypadku przymierza Boga z ludźmi poszanowanie warunków przymierza polega na czynieniu tego, czego Bóg wymaga, w mocy Jego łaski, jako że łaska prowadzi do dobrych uczynków (Ef 2,8-10).

Kiedy Bóg nakazuje nam świętować sobotę czy oddawać dziesięcinę i dary, takie nakazy są Bożą klauzulą w umowie, co wskazuje, że ludzie są w stanie czynić to, czego się od nich wymaga. Bóg nigdy nie nakazuje niczego niemożliwego, a Jego uzdalniająca łaska jest częścią przymierza.

3. Warunkowość oznacza, że umowa jest ważna jedynie wtedy, kiedy praktycznie się jej trzymamy. Kto wierzy i jest wierny, będzie zbawiony (Ap 2,10) i błogosławiony (Ml 3,10-12), gdyż to przewiduje umowa. Niektóre błogosławieństwa są podstawowe, a inne uzupełniające. Grzech może zakłócić przyjęcie niektórych uzupełniających błogosławieństw na tym świecie, ale nie zmienia zasadniczego błogosławieństwa zbawienia, jeśli trwamy w wierze, zgodnie z umową.

4. Warunki anulowania dotyczą faktu, że każda umowa może zostać anulowana w pewnych określonych sytuacjach. Tak też jest w przypadku przymierza Boga z ludźmi. Strona przymierza trwająca w grzechu może doprowadzić do wystąpienia warunków anulowania, łamiąc pewne szczególne klauzule.

Boże przymierze obejmuje dziesięcinę i dary

Wszystkie aspekty życia są uwzględnione w Bożym przymierzu. W przymierzu tym Bóg obiecuje dać ludziom siłę do osiągania dóbr materialnych. W zamian Bóg wymaga wierności przymierzu z trzech następujących powodów:

1. Dobra materialne powinny przypominać nam, że Bóg wypełnia swoją część przymierza. Bóg oświadcza, że Jego lud będzie pamiętał o Nim, gdyż On jest Tym, który daje im siłę do zdobywania bogactwa, a błogosławieństwa materialne są częścią przymierza.

Celem Boga przyświecającym zaopatrywanie Jego ludu w bogactwo jest potwierdzenie przymierza między Nim a Jego ludem. W ten sposób Bóg wskazuje, że przymierze obejmuje zarówno aspekt materialny, jak i duchowy (Pwt 8,18). Wobec tego dziesięcina i dary wskazują na wzajemną lojalność między Bogiem (Tym, który błogosławi) i Jego dziećmi (które uznają Jego błogosławieństwa, wierzą Mu i są Mu posłuszni).

Wierne korzystanie z naszych dóbr materialnych przypomina nam o naszej misji w przymierzu zbawienia z Chrystusem, mianowicie iż Bóg pragnie, byśmy dzięki Jego błogosławieństwom rozgłaszali Jego imię wśród narodów (Ml 3,12).

2. Oddawanie albo zatrzymywanie dziesięciny i darów wskazuje nasz duchowy stan wobec Boga. Dobra materialne są częścią przymierza Boga z Jego ludem. Fakt ten dobrze ilustrują odstępowstwa starożytnych Izraelitów. Z drugiej strony, w czasach duchowych ożywień wierne oddawanie dziesięciny i szczodrych darów wskazywało na odnowienie przymierza z Bogiem (2 Krn 31,5-10; Ne 10,37-38; 12,44; 13,5,12; Ml 1,9,14; 3,7-10).

3. Wierność w zarządzaniu dobrami materialnymi jest jednym ze sposobów oddawania czci Bogu, jak wskazuje Prz 3,1-10. Uważniej przyglądając się temu fragmentowi, zauważamy, że:

a. Słowo „cześć” (hebr. *kabad*) oznacza oddawanie chwały Bogu i bogacenie się w Nim.

b. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „mienienie” (*hown*; Prz 3,9) oznacza „dobro”, „bogactwo”. Werset ten zawiera jasne przesłanie, które zachowuje ważność do dziś: wierność w zarządzaniu naszą własnością służy oddawaniu czci Bogu i chwaleniu Go. Ta ogólna zasada jest dobrze wyszczególniona w Piśmie Świętym w przepisach dotyczących dziesięciny i darów.

c. Słowo „pierwociny” (Prz 3,9) jest tłumaczeniem hebrajskiego słowa *reszjit*, które oznacza „pierwszy”, „początek”, „najlepszy”. Bóg nie może być właściwie uczczony, jeśli oddaje się Mu jedynie drugie miejsce albo poświęca się Mu resztki. Pan przymierza wymaga pierwszeństwa w dostępie do naszego czasu i jakości tego, co Mu ofiarujemy. Wymóg ten jest częścią przymierza Boga z nami.

d. Hebrajskie słowo *kol* oznacza „wszystko”, „całość”, „kokolwiek”, „każdy”, „ogół”. Słowo „plony” jest tłumaczeniem hebrajskiego słowa *tewuah*. Oznacza ono „produkcję”, „produkt”, „dochód”, „przychód”, „zysk”. Oba słowa razem (*kol* i *tewuah*) wskazują, że żaden dochód nie ma być wyłączony z oddawania czci Panu, gdyż On jest Panem dającym wszelki zysk. Tak więc żadne uszczuplenie nie będzie akceptowane jako wymówka, by

nie uczyć Go „z pierwocin wszystkich swoich plonów”. Tak więc Bóg wymaga „wszstkich” (*kol*) materialnych dóbr, jakie posiadamy. (Żadna wymówka nie zostanie przyjęta jako istotna w przypadku odmawiania Mu jakiegokolwiek aspektu naszego życia, które mamy przywilej w pełni poświęcić Jemu).

„Wszystkie” nasze dobra i zyski materialne powinny być przypomnieniem, że On jest Bogiem przymierza. On jest Tym, który daje nam wszystko, co mamy. *Biblia* wyraźnie wskazuje, że ważnym sposobem pamiętania o przymierzu z Bogiem jest regularne oddawanie dziesięciny i darów.

Część III: Zastosowanie

1. Odpowiedzcie na pytanie: Jak wasza wierność albo niewierność Bożemu przymierzu w kwestii zarządzania dobrami materialnymi wpływa na wasze duchowe życie i dlaczego właśnie tak?

2. Przeczytajcie dwa poniższe cytaty Ellen G. White i zastanówcie się nad nimi. Odpowiedzcie na pytania dotyczące każdego z cytatów.

a. „Niech ci, którzy są niedbali i obojętni, zatrzymując dziesięciny i ofiary dla siebie, pamiętają, że są zawalidrogami, hamującymi postęp głoszenia prawdy na nowych terenach. Polecono mi wezwać lud Boży do odzyskania honoru poprzez wierne oddawanie Bogu dziesięciny” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 62).

- Czy czujecie, że w jakiś sposób jesteście „niedbali i obojętni” w kwestii wierności Bogu w dziesięcinie i ofiarach? Dlaczego tak czujecie?

- Omówcie znaczenie słowa „zawalidroga” w kategoriach duchowych. Jak możecie hamować postęp ewangelii przez zatrzymywanie dziesięciny i darów? Jak to zaniedbanie wpływa na ludzi czekających na przesłanie prawdy? Jak możecie zmienić waszą postawę w tej kwestii na właściwą?

- Co oznacza dla was „odzyskanie honoru” w kontekście wiernego oddawania dziesięciny?

b. „Każdy powinien dobrowolnie, chętnie i z radością przynosić dziesięcinę i dary do spichlerza Pańskiego, ponieważ jest w tym wielkie błogosławieństwo” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 42).

- Przedstawcie swoje świadectwa o tym, jak oddawanie dziesięciny i darów przyczynia się do radości i błogosławieństwa w waszym życiu.